

KÖRLEVÉL

Főtisztelendő Paptestvérek, Kedves Hívek!

Mindnyájatok számára ismeretes, hogy XVI. Benedek pápa 2011. január 19-én elfogadta Mayer Mihály püspök úr nyugdíjazási kérelmét, s egyidejűleg engem nevezett ki apostoli kormányzónak *ad sede vacante*, vagyis arra az időre, amíg kinevezi a Pécsi Egyházmegye új püspökét. A Szentatya különleges törődését és az Egyházmegye hívei iránti gondoskodó szeretetét lássuk meg ebben a cselekedetben, aki azt akarta, hogy Istennek a Pécsi Egyházmegyében élő népe rövid ideig se maradjon pásztor nélkül. Ennek a szándéknak a szellemében, és sokak sürgetésére kívánok most szólni hozzátok ebben a körlevélben.

Az elmúlt hónapokban, de a legutóbbi hetekben is Egyházmegyénk a sajtó érdeklődésének középpontjába került. Úgy tűnik, ez a megkülönböztetett érdeklődés nem volt mindig célzatosság nélküli, de kétségtelen, hogy erre az Egyházmegyében történt események is okot adtak. Ezek a híradások jó néhány esetben nélkülözték a tárgyilagosságot és az ártatlanság vélelmezését legalább addig, amíg ennek az ellenkezője be nem bizonyosodik. De ez ellen nem tudunk mit tenni, annak ellenére sem, hogy nagyon sürgető igény lenne arra, hogy a személyi méltóság tisztelete és az információhoz való jog ne kerüljön összeütközésbe ismét és ismét. Reméljük, az új médiatörvény e területen is rendet fog tenni!

Viszont amiben mi magunk is változtathatunk, az a mi egyéni és közösségi életünk. A történelem folyamán az Egyház egészében is és tagjaiban is mindig ki volt téve néha jó, máskor rossz szándékú kritikának, vagy egyenesen támadásnak. Jézus ezt előre megmondta apostolainak: *Ha (tehát) engem üldöztek, titeket is üldözni fognak (Jn 15,20)*. Jó lenne, ha alaptalanul vádolnának bennünket, mert akkor igaz lenne ránk is az Apostol filippieknek írt kijelentése: *Nektek az a kegyelem jutott, hogy ne csak higgyetek Krisztusban, hanem szenvedjete is érte (Fil 1,29)*. Anélkül, hogy bárkit vádolnánk, vagy elítélnénk, be kell látnunk, hogy a sajtóban is tárgyalt esetek nem mindegyikében ért bennünket alaptalanul a vád. De ennek kiderítése vagy megítélése nem a mi feladatunk. Különösen azért nem, mert nem vagyunk birtokában azoknak az ismereteknek, amelyek alapján ítéletet mondhatnánk. De még ha ismernénk is a tényeket a maguk teljességében, akkor sem tehetnénk, hiszen maga Jézus óv bennünket az ítélezéstől: *Ne mondjatek ítéletet senki fölött, s akkor fölöttetek sem ítéleznek. Ne ítéljetek el senkit, s akkor benneteket sem ítélnék el. Bocsássatek meg, és nektek is megbocsátanak (Lk 6,37)*.

Tudom, ennek ellenére sokan szeretnének végre biztos információk birtokába jutni az Egyházmegyénkkel sajtóban szárnyra kelt hírekkel kapcsolatban. S azt is tudom a hozzám eljutott megkeresések alapján, hogy ezeket az információkat elsősorban tőlem várják a kedves Testvérek. Nagyon sajnálom, ha egyeseknek talán csalódást okozok, de információkkal én sem szolgálhatok. Ennek legalább két oka van. Egyrészt nem eshetünk abba a hibába, amelybe néhány sajtóorgánum esett az elmúlt időszakban, amikor tényszerű ismeretek hiányában, nemcsak feltételezésekbe, hanem állításokba is bocsátkoztak. Ez súlyos hiba, mert a vizsgálatok befejezése, vagyis az igazság megismerése előtt mindenkinek jár az ártatlanság vélelme. Másrészt azért sem szolgálhatok információkkal, mert az Egyházmegye átmeneti vezetését azzal a feltétellel fogadtam el, hogy nekem ne kelljen a múlttal foglalkoznom, ezért ezt nem is teszem.

Azt is tudom, és részben magam is tapasztalom, hogy a paptestvérek és a hívek jelentős része nagyon szenved az Egyházmegyénket ért súlyos vádak miatt. Ez teljesen érthető, s a magam részéről egyenesen tiszteletre méltónak tartom. Hiszen ebben a szenvedésben én a Krisztus Egyházához való tartozásnak egy különösen szép megnyilvánulását látom: *Ha (ugyanis) szenved az egyik tag, valamennyi együtt szenved vele, s ha tiszteletben van része az egyik tagnak, mindegyik örül vele. Ti Krisztusnak teste vagytok, s egyenként tagjai (1Kor 12,26-27)*. Sőt, ebben az összefüggésben talán mégis igaz ránk vonatkozóan is az Apostol már idézett tanítása, hogy nekünk is megadatott az az ajándék, hogy ne csak higgyünk Krisztusban, hanem szenvedjünk is érte (vö. Fil 1,29). Bármennyire terhes és megalázó ezen szenvedések elviselése, ne essünk kétségbe. Hiszen hívő emberként annak is tudatában vagyunk, és erről saját tapasztalataink is biztosítanak bennünket, hogy *akik Istent szeretik, azoknak minden javukra válik (Róm 8,28)*. Biztosan állítom tehát, hogy ez a szenvedés javára fog válni Egyházmegyénk híveinek egyenként is és közösségileg is!

A napokban kérdezte egy újságíró: *Hogyan lehet ekkora kettősség, hogy vannak ezek a sajtóban megjelent botrányok, s ugyanakkor a templomok tele vannak hívőkkel?* Ennél nagyobb elismerést nem is kaphatnának hívő közösségeink, hiszen ez a kérdés valójában rávilágít arra, hogy Egyházmegyénk hívei nagykorúan élik meg hitüket. A hitben ugyanis közvetlenül Istennel állunk kapcsolatban. Ebben a kapcsolatban egy másik ember (pap, házastárs, szülő, barát) megerősíthet vagy gyengíthet ugyan, de nem tőle függ a személyes istenkapcsolatunk, vagyis a hitünk. Pál apostol is így vallott hitének erejéről: *Ki szakíthat el bennünket Krisztus szeretetétől? Nyomor vagy szükség? Üldöztetés vagy éhínség, ruhátlanság, életveszély vagy kard? ... Biztos vagyok ugyanis benne, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmaságok, sem magasság, sem mélység, sem egyéb teremtmény el nem szakíthat bennünket Isten szeretetétől, amely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van (Róm 8,35; 38-39)*.

Kedves Testvérek! Az okok latolgatása és mindenféle vádaskodás nélkül annyit tényyszerűen meg kell állapítanunk, és a paptestvéreknek illetve a híveknek el kell mondanunk, hogy Egyházmegyénk anyagi helyzete az elmúlt időben nagyon meggyengült. Ezért már az elmúlt hetekben néhány szükség-szerű intézkedést kellett tennünk a hiányok mérséklése érdekében. Bízunk benne, hogy ezen intézkedések, és a püspökség központi költségvetését érintő további takarékosági lépések megtételével úrrá tudunk lenni a nehézségeken.

Kedves Paptestvérek, kedves Hívek! Mindezeket a ti megerősítések végett akartam elmondani nektek. Kérem, fogadjátok nyitott szívvel e buzdítás szavait, és erősítsük egymást az Isten és az embertársaink iránti szeretet megújításának vágyában! Ennek szellemében imádkozzunk egymásért, különösen azokért, akik ezen események kapcsán sokat szenvednek! Imádkozzunk azokért a testvéreinkért is, akik esetleg hitükben meginogtak, vagy az Egyháztól való elfordulás kísértésébe estek! De nem utolsó sorban imádkozzunk azért, hogy a Szentatya mielőbb megtalálja Egyházmegyénk számára azt a legalkalmasabb személyt, aki megyéspüspökként eredményesen tudja vezetni Isten hívő népét!

Állhatatosan imádkozom Mindnyájatokért, és magam is számítok az imáitokra:

Pécs, 2011. február 20-án

† András
püspök,
apostoli kormányzó

P.S.

Kérem a Paptestvéreket és a Plébániaigazgatókat, hogy jelen leveletem február 20-án minden szentmisén és igeliturgián olvassák fel.